

МРЕЖАТА
НА АЛИС
К Е Й Т К У И Н

Превод от английски език
Кристина Георгиева

Анишър

Анишър

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *The Alice Network*

Copyright © 2017 by Kate Quinn

All rights reserved.

Превод Кристина Георгиева

Редактор Ина Михайлова

Коректор Милена Александрова

Дизайн на корицата Златина Зарева

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фриъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Дедракс“ АД, София, 2019

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2317-2

ПЪРВА ЧАСТ

ГЛАВА 1

ШАРЛИ

Май 1947
Саутхемптън

Първата жена, която срещнах в Англия, беше привидение. Доведох я със себе си на спокойния презокеански кораб, който прекара унилото ми и покрусено сърце от Ню Йорк до Саутхемптън.

Седях срещу майка ми на плетена масичка между саксиите с палми в хотел „Делфин“ и се мъчех да си затворя очите пред гледката, която се откриваше насреща ми. Русокосата млада жена на рецепцията не беше тази, която ми се струваше. *Знаех*, че не е тя. Това беше само една млада англичанка, която чакаше до кюфарите на семейството си човек, когото никога досега не бях виждала. Но при все това съзнанието ми казваше друго. Отместих очи и загледах тримата младежи на съседната маса, на които не им се даваха пари за бакшиш.

– Пет или десет процента за келнерката? – размахваше сметката едно момче със студентска вратовръзка и приятелите му избухнаха в смях. – Аз им оставям бакшиш само ако са хубавици. Тази имаше кльошави крака ...

Изгледах ги намръщено, но майка ми дори не ги забеляза:

– *Mon Dieu**, какъв дъждовен и студен май!

Тя разгъна шала си. Между струпаните ни куфари от полите ѝ се понесе нежен мирис на лавандула. Пълна моя противоположност – бях измачкана и ядосана.

– Изправи си раменете, *chérie***! – След женитбата си тя беше живяла в Ню Йорк, но продължаваше да изпъстря речта си с френски думи. – Не се прегърбвай!

– И да исках, в тези дрехи ми е невъзможно!

Бях натъпкана в твърд като желязо корсет, не че имах нужда от корсет, каквато бях вейка, но без него бухналите ми поли висяха накриво и затова искам или не, бях стегната в железните му клещи. Този Диор, дано и той, и новата му кройка*** изгният в ада! Майка ми винаги се обличаше по последна мода, а тялото ѝ беше създадено за нея – висока, с тънък кръст и пищни форми, изящен модел в полите на пътния си костюм. Аз също имах такъв, но се давех във всичките му воали. Хиляда деветстотин четиридесет и седма беше ад за кльошавите жени като мен, които не можеха да облекат новия Диор. Но, от друга страна, четиридесет и седма беше ад за всяка млада жена, която предпочиташе да учи висша математика, вместо да чете „Вог“, всяка, която предпочиташе да слуша Едит Пиаф, вместо Арти Шоу и всяка, която не носеше пръстен, но беше надула корема.

* Боже мой (фр.). – Б.пр.

** Скъпа (фр.). – Б.пр.

*** В началото на февруари 1947 г. Диор пуска първата си колекция пролет-лято, която с революционния си вид остава в историята на модата под името Ню Лук – стегнати в кръста, полите на костюмите се извиват като камбана в ханша и стигат до средата на пресеца. – Б.пр.

Аз, Шарли Сенклер, отговарях и на трите. Това беше другата причина, поради която майка ми настояваше да нося корсета. Бях едва в третия месец, но тя за нищо на света не беше склонна да рискува издутият ми корем да издаде на каква развратница беше дала живот.

Погледнах крадешком през фойето на хотела. Русокосата продължаваше да стои там и съзнанието ми продължаваше да ми казва, че това е друга жена. Келнерката се приближи с усмивка, аз примигнах като пробудена от сън и отместих очи.

– Ще останете ли за чая, госпожо?

Наистина имаше кльошави крака. Тя се втурна да изпълни поръчката ни, а момчетата на съседната маса продължаваха да роптаят срещу бакшиша.

– Пет шилинга на човек за чая. Оставете ѝ по два пенса ...

Скоро чаят ни пристигна сред звъна на порцеланови чаши на цветчета. Майка ми благодари с усмивка:

– Още малко мляко, ако обичате. *C'est bon!*

Макар че хич не беше *bon*. Кифличките бяха малки и твърди, сандвичите – сухи, нямаше захар. Две години бяха минали от Деня на победата, но храната в Англия още беше с купони и дори в менюто на луксозните хотели вечерята за един човек не надвишаваше установената от правителството цена от пет шилинга. За разлика от Ню Йорк следите от войната тук още личаха. Във фойето на хотела се разхождаха войници в униформи и флиртуваха с прислужниците, а когато преди час слязох от презокеанския кораб, видях полуразрушените къщи по кея, които зееха като изпочупени зъби в красива усмивка. При тази първа среща с Англия всичко от пристанището до хотелското фойе ми се видя сиво и грохнало от войната, погубено. Точно като мен.

Бръкнах в джоба на сивото си сако и напипах листчето, което не излизаше от там през последния месец, все едно дали бях в

пътнически костюм или по пижама, но не знаех какво да правя с него. Какво *можех* да направя с него? Нямах отговор на този въпрос, но късчето хартия ми тежеше повече от детето, което носех. Към него не изпитвах нищо, никакво ясно чувство. Сутрин не повръщах, не ми се ядеше супа от грах с фъстъчено масло, нито нещо друго, което се очаква да изпитваш, когато надуеш корема. Бях вяла и апатична. Не можех да повярвам в това дете, защото то не беше променило нищо. Нищо, освен целия ми живот.

Младежите от съседната маса станаха и подхвърлиха шепа дребни монети. Келнерката се върна с млякото. Стъпваше така, сякаш краката я боляха. Погледнах нагоре към тримата англичани тъкмо когато си тръгнаха.

– Извинете! – подвикнах след тях и почаках да се обърнат. – Пет шилинга за три чая са общо петнадесет шилинга. Пет процента от сметката дават девет пенса бакшиш, а десет процента са един шилинг и шест пенса.

Те ме погледнаха смаяни. Бях свикнала с това. Повечето хора не вярваха, че едно момиче може да събира, още по-малко пък наум, даже и такива *лесни* суми. Но аз учех математика в Бенингтън и разбирах числата – за разлика от хората, те бяха подредени, разумни и предсказуеми – и на света нямаше сума, която да не мога да събера по-бързо от една сметачна машина.

– Девет пенса, или шилинг и шест пенса – повторих с досада на зяпналите младежи. – Бъдете джентълмени. Оставете ѝ шилинг и шест пенса.

– Шарлот! – изсъска майка ми, щом момчетата си тръгнаха със сърдити лица. – Това беше много неучтиво!

– Защо? Нали се извиних?

– Не всички хора оставят бакшиш. Освен това не биваше така да се намесваш. Никой не обича отраканите девойки.

И девойките, които учат математика в колежа, и тези, кои-

то надуват корема, и... Но си замълчах, бях твърде уморена, за да споря. Шест дни пътувахме през Атлантика в една каюта, по-дълго от очакваното заради бурното море, и тези шест дни минаха в низ от остри препирни, измествани от още по-непоносима съдържаност. Всичко се коренеше в моя мълчалив срам, в нейната безмълвна, люта ярост. Тъкмо затова се вкопчихме като удавници за сламка във възможността да слезем на брега за една вечер, останехме ли затворени в каютата и тази нощ, бурята щеше да се разрази.

„Майка ти винаги е готова да се счепка с някого“, беше казала преди много години братовчедка ми Роз от Франция, когато *tata* ни дръпна десетминутно конско затова, че слушахме плоча на Едит Пиаф. *Това не е музика за малки момичета, не ви прилича да я слушате!*

Но, ето че вече бях направила нещо далеч по-неприлично от това да слушам френски джаз. Не ми оставаше друго, освен да обърна гръб на чувствата, докато спрат да ме измъчват, да пъдя хората с вирнатата си остра брадичка, която им казваше: *Пет пари не давам*. Тя вършеше добра работа пред грубите младежи, които се стискаха да оставят бакшиш на келнерката, но майка ми успяваше да се вмъкне под черупката ми винаги, щом поискаше.

Ето че и сега не млъкваше, а се оплакваше от пътуването:

– ...знаех си, че трябваше да се качим на следващия кораб. С него щяхме да пристигнем направо в Кале без тази глупава обиколка до Англия.

Продължих да мълча. Една нощ в Саутхемптън, а утре право към Кале, откъдето влакът щеше да ни отведе в Швейцария. Във Вьове имаше клиника, в която майка ми беше запазила час за дискретна хирургическа намеса. *Не бъди неблагодарна, Шарли*, казах си за стотен път. *Тя не беше длъжна да идва с теб*. Можеха да ме пратят в Швейцария я със секретарката на баща ми, я с някоя друга чужда платена жена. Вместо сама да ме заведе в

клиниката, майка ми можеше спокойно да замине на обичайната си почивка в Палм Бийч. *Тя е тук до теб. Старая се.* Оценявах това дори в тревогата и срама на обърканите си, гневни мисли. Тя имаше пълно право да ми е ядосана и да ме смята за уличница, която само ѝ създава главоболия. Такива бяха всички момичета на моя хал. Най-добре беше да свиквам с прозвището.

С решителна жизнерадост *татап* не спираше да говори:

– Какво ще кажеш да отскочим до Париж след Прегледа ти в клиниката? – Всеки път, щом го кажеше, чувах главната буква. – Ще ти купим малко подходящи дрехи, *та petite**. Ще ти направим нова прическа.

Това, което всъщност казваше, беше: *Наесен ще се върнеш с нов и елегантен вид в колежа и никой няма да научи нищо за Малкия ти Проблем.*

– Не виждам как ще решиш уравнението, *татап*.

– Какви, за бога, ги приказваш?

Изпъшках.

– Една второкурсничка минус едно незначително бреме, делено на половин година време, умножено по десет парижки рокли и нова прическа, не дава с магическа пръчка една възстановена репутация.

– Животът не е математическо уравнение, Шарлот.

Де да беше, тогава щях да се справям по-лесно с него. Често си мечтаех да мога да проумявам хората със същата лекота, с която решавах задачите по аритметика – намираш общия делител и задачата е решена. Числата не лъжат, винаги има отговор и той е или верен, или грешен. Простичко. Но в живота нямаше простички неща, нямаше и отговор, който да бъде намерен. Имаше само една объркана и загазила Шарли Сенклер, която седеше на масата срещу майка си, а между тях нямаше нищо общо.

Матап сръбна от слабия чай, усмихна се сияйно, изпълнена

* Малката ми (фр.) – Б.пр.

с омраза към мен.

– Ще проверя дали сте ни са готови. Не се прегърбвай! И дръж куфара до себе си! Перлите на баба ти са в него.

Тя се понесе към мраморното гише на рецепцията и засуе-тените служители, а аз вдигнах от земята малкия си куфар. Бях мушнала половин пакет голоаз под плоската кутия с перлите (само майка ми можеше да ме накара да си взема перлите, когато заминавам за клиника в Швейцария). С най-голямо удоволствие щях да оставя да отмъкнат и *тях*, и багажа ни, само да можех да изляза навън и да изпуша една цигара. С Роз опитахме първата цигара, когато тя беше на тринайсет, а аз на единайсет. Бяхме свили един пакет от по-големия ми брат и се покатерихме в кло-ните на едно дърво, за да опитаме порока на големите. „Прили-чам ли на Бет Дейвис*?“, попита ме Роз, докато се мъчеше да из-духа дима през носа си. Едва не се прекатурих от клона, двете се разсмяхме, закашляхме дружно след единственото ми дръпване и тя ми се оплези. „Шарли, глупчо!“ Никой друг, освен Роз, не ме наричаше Шарли с мекото си и весело френско произношение. *Шар-ли*, с ударение на двете срички.

Естествено, от рецепцията сега ме гледаше не друг, а Роз. И хем беше тя, хем *не* беше. Мозъкът ми упорито настояваше, че младата англичанка, която стоеше с отпуснати рамене до кама-рата с куфари, е братовчедка ми – тринайсетгодишна, русокока, страните ѝ с цвят на праскова. Такава я видях последното лято, когато седеше на онова дърво с първата си цигара.

Сега ще е пораснала, на дваайсет и една до моите деветнайсет години... Ако още е жива.

– Роз – прошепнах, без да отмествам очи. – О, Роз.

Представих си как ми се усмихва дяволито и сочи с брадичка улицата зад оградата: *Отивай де*.

* Американска филмова и театрална актриса (1908–1989), носителка на две награди Оскар. – Б.пр.

– Къде? – попитах на глас. Но вече знаех. Мушнах ръката си в джоба и напипах листчето, което носех у мен от месец насам. В началото то беше кораво и твърдо, но с времето омекна. На него имаше адрес. Можех...

Не върши глупости! Острият, обвинителен глас на съвестта ми ме ужили като порязване от хартия. *Никъде няма да ходиш.* Хотелската стая ме чакаше с чисти чаршафи, стая, която нямаше да се налага да дели с невъздържаната си и избухлива майка. Балкон, на който на спокойствие можех да пуша. Другият кораб, на който щяхме да се качим утре, а после Прегледът, както родителите ми благопристойно го наричаха. Прегледът, който щеше да се погрижи за Малкия ми Проблем, а след това всичко щеше да бъде Наред.

А можех и да призная пред себе си, че нищо не е Наред и нищо няма да бъде Наред. И можех на часа да тръгна по пътя, който започваше тук, в Англия.

Ти планира всичко – прошепна Роз. – *Сама го знаеш.* И това е истината. Дори в бездействието и вцепенението си от последните няколко седмици аз непреклонно настоявах да вземем кораба, който минаваше през Англия, а не следващия, който щеше да ни отведе направо във Франция. Настоявах упорито, като избягвах да мисля защо: защото в джоба си имах един английски адрес и сега, когато океанът остана зад гърба ми, не ми стигаше единствено смелост да отида на него.

Междувременно непознатата англичанка, която не беше Роз, беше тръгнала към стълбите на хотела зад натоварилия се с куфарите ѝ пиколо. Гледах празното място, което беше останало след нея. Взех листчето в джоба ми. Някакво чувство ме бодна през вцепенението ми като малки остри парченца. Страх? Надежда? Решителност?

Един набързо надраскан адрес плюс малко решителност, повдигната на десета степен. Реши уравнението, Шарли. Разбий го

на части. Намери хикс. Сега или никога.

Поех си дълбоко дъх. Измъкнах листчето хартия и с него извадих смачкана банкнота от една лира. Тръснах я дръзко на съседната маса, където шумните младежи бяха оставили мизерния си бакшиш, и излязох от фойето на хотела, като стисках в ръка куфара и пакета френски цигари. Минах право през широките врати на хотела, където попитах портиера:

– Извинете, как да стигна до гарата?

Това не беше най-разумната идея, която някога ми беше хрумвала – непознат град, сама девойка. През последните няколко седмици живеях в такава мъгла заради вечно лошия си късмет – Малкия Проблем, крясъците на френски на майка ми, леденото мълчание на баща ми – че бях готова да тръгна навсякъде, все едно накъде. Ако някой ме поведеше към пропаст, щях покорно и равнодушно да го последвам и чак на средата щях да се сетя да питам защо. Бях стигнала средата на дупката, в която се беше превърнал животът ми, и се въртях във въздуха до припадък. Но сега намерих за какво да се хвана.

Вярно, бях се хванала за едно видение, за една халюцинация, която се явяваше пред очите ми в продължение на месеци, и при всяко разминаване с русокоса жена на улицата съзнанието ми настойчиво рисуваше върху лицето ѝ образа на Роз. Първия път доста се уплаших, не защото си мислех, че се е превърнала в призрак, а защото се боях, че полудявам. Може и да бях полудяла, но не виждах призраци. Защото все едно какво казваха родителите ми, аз съвсем не вярвах, че Роз е мъртва.

Улових се за тази надежда, докато тичах по улицата към гарата с високите коркови подметки на неудобните си обувки („Винаги висок ток за дребничко момиче като теб, *ma chère*, иначе никога няма да заприличаш на жена“). Вървах през тълпата от груби, наперени работници на път за пристанището, издокарани про-

давачки и войници, които се мотаеха по ъглите на улиците. Тичах, докато се запъхтах, и оставих надеждата да разцъфне, да се навдигне в душата ми с болка, която запари в очите ми.

Връщай се обратно, кореше ме острият глас на съвестта. *Още не е късно да се върнеш*. Обратно в хотелската стая, при майка ми, която взима всички решения, при меката мъгла, която ме откъсваше от света. Но продължих да тичам. Чух свирката на влака, усетих миризмата на въглища и пушека от локомотива. Гара Саутхемптън. Изсипаха се тълпи от пътници – мъже с бомбета, деца със зачервени от плач лица, жени, които държах сачкани вестници над главите си, за да предпазят вълнистите си коси от ситния дъжд. Кога е започнало да ръми? Усетих как косата ми се сплесква под периферията на зелената шапка, която майка ми ми беше избрала и с която приличах на леприкон. Хукнах напред към перона.

Един кондуктор крещеше нещо. Влакът за Лондон потегляше след десет минути. Погледнах пак листчето, което стисках в ръката си. *Улица „Хампсън“ 10, квартал Пимлико, Лондон. Ивлин Гардинър*. Която и да беше тя, за бога!

Майка ми сигурно вече ме търсеше в „Делфин“, впускайки се във властни монолози пред служителите на хотела. Но аз не давах пукната пара. Сто и двацет километра ме деляха от *улица „Хампсън“ 10, квартал Пимлико, Лондон*, и влакът дотам стоеше точно пред мен.

– Пет минути! – изрева кондукторът. Пътниците побързаха да се натоварят с куфарите си.

Ако сега не заминеш, никога няма да го направиш, мина ми през ума. Купих си билет, качих се на влака и като на шега изчезнах в облаците дим.

С приближаването на вечерта във вагона стана студено. Свих се в стария си черен шлифер, за да се стопля. Делях купето с

възрастна жена с посивяла коса и трите ѝ подсмърчащи внучета. Жената хвърли неодобрителен поглед на голата ми ръка без пръстен и ръкавица, сякаш искаше да знае що за момиче е тръгнало само за Лондон. Войната налагаше на момичетата да пътуват всекидневно с влака, но тя явно не одобряваше нещо у мен.

– Бременна съм – казах ѝ на третия път, когато ме изгледа и зацъка с език. – Сега сигурно ще поискате да ви сменят местата?

Тя изпъна гръб и на следващата гара повлече децата след себе си, докато те се вайкаха:

– Бабо, още не е дошло време да слизаме ...

Вирнах брадичката си под тъгъл *пет пари не давам*, срещнах за последно неодобрителния ѝ поглед, а после, когато тя тръшна вратата и ме остави сама, се отпуснах назад. Притиснах ръце в пламналите си бузи замаяна, объркана, окуражена, гузна. Давех се в безбройните си емоции, обвивката на вцепенението ми ми липсваше. Какво, по дяволите, ставаше с мен?

Да избягаши в Англия с един адрес и едно име, нареждаше острият ми вътрешен глас. Какво си мислиш, че ще направиш? Я се виж каква си безпомощна и изплашена! Как ще помагаш на други?

Трепнах. *Не съм безпомощна.*

Напротив! Виж какво стана последния път, когато се опита да помогнеш.

– И ето че пак ще опитам – казах гласно на празното купе. Безпомощна и уплашена или не, ето ме *тук*. Бях направила крачката.

Нощта се бе спуснала, когато най-сетне слязох изгладняла и грохнала на гарата в Лондон. Градът разстла пред очите ми огромното си черно и опушено туловище. Нямах никаква представа къде се намира улица „Хампсън“ номер десет. В дамската ми чанта бяха останали само дребни монети, спрях едно такси и се помолих да ми стигнат. Хич не ме блазнеше мисълта да откъсна една от перлите от огърлицата на баба ми, за да си платя. *Май*

не трябваше да оставям цяла лира на онази келнерка... Но не съжалявах.

Шофьорът ме откара до това, което по неговите думи беше Пимлико, и ме остави пред редица високи къщи, залепени една за друга. Дъждът се беше поусилил. Потърсих с поглед наоколо видението си, но наблизко нямаше и следа от руси коси. Само тъмната улица, дъждът, изгърканите стъпала на номер десет, които се изкачваха до неприветлива олющена врата. Вдигнах куфара от земята, покатерих се с мъка и ударих чукалото, преди куражът ми да се е изпарил.

Никой не отвори. Пак потропах. Дъждът шибаше силно и отчаянието се надигна в мен като вълна. Заблъсках с юмрук по вратата, докато ръката ме заболя, докато видях пердето на прозореца да потрепва едва забележимо.

– Знам, че вътре има човек! – задърпах дръжката, заслепена от дъжда. – Пуснете ме да вляза!

За моя изненада дръжката се завъртя, аз политнах навътре и най-сетне паднах от неудобните обувки. Приземих се на колене в тъмния коридор и си скъсах чорапите, после вратата се затръшна и аз чух щракването на зареден пистолет. Гласът ѝ беше тих, дрезгав, пиянски, жесток:

– Коя си ти и какво, мъгните те взели, търсиш в къщата ми?

Мъждивата светлина от уличната лампа се просмукваше през завесите и осветяваше слабо тъмния коридор. Видях висока, мършава фигура, рошава коса, пламъчето на запалена цигара. Отблясъкът на светлината от дулото на пистолет, насочен право в мен.

Гневът ми помете и последните остатъци от мъглата на апатията ми и вместо да се свия уплашено от шока, пистолета и грубата реч, аз се изправих и досъдрах чорапите си на дъските.

– Търся Ивлин Гардинър.

– Не ми пука кого търсиш! Ако не ми кажеш какво търси една американка в къщата ми, ще ти пръсна мозъка. Може да съм ста-

ра и пияна до козирката, но този деветмилиметров Люгер П08 е в отлично състояние. На пияна или трезва глава, от това състояние ще ти отнеса черепа!

– Аз съм Шарли Сенклер. – Отместих мокрите коси от лицето си. – Братовчедка ми Роз Фурние изчезна преди четири години във Франция, а *вие* може би знаете как да я открия.

Внезапно електрическата лампа на стената светна. Примигнах срещу острата светлина, която ме заля. Над мен стоеше висока, мършава жена с избеляла щампована рокля, посивялата коса стърчеше около сбръчканото ѝ лице. Дали беше на петдесет, или седемдесет не можех да кажа. С едната си ръка държеше здраво люгера, насочен в челото ми, а с другата вдигна цигарата до устата си и дръпна силно. Повдигна ми се, когато видях ръцете ѝ. Мили боже, какво беше станало с *ръцете* ѝ?

– Аз съм Ив Гардинър – измърмори тя най-накрая. – И никога не съм чувала нищо за тази твоя братовчедка.

– Но можете – заговорих отчаяно, – можете... Ако само поговорите с мен.

– Това ли е планът ти, американче? – и тя ме огледа с полупритворените си буреносно сиви очи като някоя надменна граблива птица. – Нахълтваш по късни доби в къщата ми без план и, главата си залагам, без пари и се надяваш случайно да з-знам нещо за изчезналата ти приятелка?

– Да.

Изправена пред пистолета и презрението ѝ, не можех да обясня *защо* ненадейно в разбития ми живот беше станало толкова важно да открия Роз на всяка цена. Не можех да обясня това странно диво отчаяние, нито защо то ме бе довело тук. Можех единствено да кажа истината:

– Трябваше да дойда при вас.

– Аха. – Ив Гардинър свали пистолета. – Предполагам, че ще искаш ч-чай.

– Да, би било...

– Нямам.

Тя се обърна и тръгна по черния коридор с широки безразлични крачки. Босите ѝ нозе приличаха на орлови нокти. Тя залиташе малко, люгерът се поклащаше свободно до тялото ѝ и аз видях, че пръстът ѝ още стоеше на спусъка. *Луда, дъртата крава е луда* – мина ми през главата.

Ръцете ѝ бяха в чудовищни буци, ставите на пръстите – деформирани и уродливи. Приличаха повече на щипците на омар, отколкото на човешки ръце.

– Мърдай де! – подвикна ми тя, без да се обръща, и аз забързах след нея. Тя блъсна една врата, щракна ключа на лампата и аз видях студен хол, в който цареше пълен хаос, камината не беше запалена, пердетата бяха дръпнати, така че от улицата да не прониква никаква светлина, навсякъде се въргаляха стари вестници и мръсни порцеланови чаши за чай.

– Госпожо Гардинър...

– Госпожице. – Тя се тръшна в едно дрипаво кресло, от което се виждаше цялата бъркотия в стаята, и захвърли пистолета на масата до него. Трепнах, но нещото не гръмна. – Можеш да ми казваш Ив. Ти нахълта в къщата ми, сякаш сме стари познайници, и с това вече си ми неприятна. Как ти викат?

– Не исках да нахълтвам...

– Напротив, искаше. Търсиш нещо и то го търсиш отчаяно. Какво?

Измъкнах една възглавничка и седнах, но изведнъж не знаех от къде да започна. Мисълта да се *добера* до тук ме беше завладяла толкова силно, че не бях помислила как да подхвана разказа си. *Две момичета по единайсет лета, делено на един океан и една война...*

– Хайде, р-разказвай. – Ив заекваше слабо, но не можех да разбера дали беше от алкохола, или от нещо друго. Тя взе гара-

фата, която стоеше до пистолета, завъртя тромаво запушалката насам-натам с кривите си пръсти, накрая я издърпа и аз надуших уиски. – Ще бъда трезва още някой и друг час, затова ти предлагам да не си губиш времето.

Въздъгнах дълбоко. Не стига, че дъртият вампир не беше с всичкия си, ами и *обичаше* да си сръбва. С име като *Ивлин Гардинър* аз си представях жена с плет от лигуструм и кок, а не с гарафа уиски и зареден пистолет.

– Ще ви преча ли, ако пуша?

Тя повдигна кокалестото си рамо и, докато вадех голоаза, тя затърси чаша. Но наблизко не се виждаше нищо и тя ливна една мярка от кехлибарената течност в украсена с цветя чашка за чай. *Божичко* – помислих си, докато палех цигарата, донякъде очарована, донякъде ужасена. – *Коя си ти?*

– Неприлично е да ме зяпаш така – подхвърли тя и също толкова открито ме заяпа. – Исусе Христе, какви волани, какво нещо си навлякла ... това ли носят жените в днешно време?

– Никога ли не си подавате носа навън? – изпуснах се, преди да се усетя.

– Рядко.

– Това е новата кройка на Диор. Направо от Париж.

– Изглежда дяволски неудобно!

– Познахте. – Дръпнах мрачно от цигарата. – Така. Казвам се Шарли Сенклер, тоест, Шарлот, и едва преди няколко часа пристигнах от Ню Йорк ... – Какво ли минаваше през главата на майка ми сега? Сигурно е обезумяла от яд и страх и само да ме пипне, жива щеше да ме одере. Но отпъдих тези мисли. – Баща ми е американец, но майка ми е французойка. Преди войната прекарвахме летата във Франция с братовчедите ми. Те живееха в Париж и имаха лятна вила в околностите на Руан.

– Детството ти звучи като пикник на Дега. – Ив сръбна от уискито си. – Разказвай п-по-увлекателно или ще започна да пия

по-бързо.

Наистина беше като картина на Дега. Затворех ли очи, ваканциите се сливаха в неясните образи на едно дълго лято – тесните вити улички, старите броеве на „Фигаро“, които се търкаляха из лабиринта на голямата лятна къща с изтърканите канапета и таванските стаи, натъпкани с всякакви вехтории, слънчевите лъчи, които се процеждаха през зеления листак и огряваха пращинките във въздуха.

– Братовчедка ми Роз Фурние ... – усетих парене в очите. – Тя ми е първа братовчедка, но ми е повече като сестра. По-голяма е от мен с две години, но винаги сме били близки. Споделяхме си всичко, нямахме тайни една от друга.

Две момиченца с летни рокли с петна от трева по тях, които играят на гоненица, катерят се по дърветата и водят яростна битка срещу лигата на братята си. После пораснахме, гърдите на Роз напъпиха, а аз, все същата мършава слаботия, още ходех с одрани колене, но и двете пригласяхме на плочите с джаз и се заливахме от смях, щом видехме Ерол Флин, в когото бяхме влюбени. Роз, по-дръзката от двете ни, все замисляше някакви планове, кой от кой по-чудат, а аз бях вярната ѝ сянка, която тя закриляше като лъвица, когато идеите ѝ ме забъркваха в някоя каша. Изведнъж чух гласа ѝ с такава яснота, сякаш тя стоеше в стаята: „Шарли, скрий се в стаята ми и аз ще ти зашия роклята, преди майка ти да е видяла скъсаното. Не трябваше да те взимам с мен на онези скали ...“

– Моля те, недей да плачеш – обади се Ив Гардинър. – Не мога да търпя жени, които плачат.

– И аз не мога. – Заради вцепенението си седмици наред не бях проронвала и една сълза, но сега очите ми запариха. Примигнах силно. – За последно видях Роз през лятото на 39-та. Всички, без нас двете, гледаха с тревога към Германия. Роз беше на тринайсет, а аз на единайсет. Не мислехме за друго, освен как

да се измъкнем тайно, за да отидем на кино следобед и това ни се струваше много по-важно от всичко, което ставаше в Германия. Окупираха Полша точно когато се завърнах в Щатите. Родителите ми настояваха семейството на Роз да се премести при нас, в Америка, но те все отлагаха ... – Майката на Роз беше убедена, че не може да пътува заради крехкото си здраве. – Преди да уредят заминаването си, Франция падна.

Ив сръбна пак от уискито, полупритворените ѝ клепахи не трепваха. Аз дръпнах от цигарата, за да се успокоя.

– Получавах писма. Бащата на Роз беше влиятелен фабрикант, така че от време на време семейството успяваше да прати по два-три реда. Роз звучеше бодро. Не спираше да крои планове за следващата ни среща. Но ние получавахме вести, всички знаехме какво става там – над Париж прелитаха свастики, товареха хората на камиони и никой повече не чуваше нищо за тях. В писмата си я молах да ми съобщи дали наистина е добре и тя винаги казваше, че всичко с нея е наред, но... – През пролетта на 43-та си разменихме по една снимка, защото беше минало много време, откакто не се бяхме виждали, тогава Роз беше на седемнайсет и много красива, позираше пред обектива и се усмихваше. Носех снимката с мен в дамската си чанта, ръбовете ѝ бяха овехтели и оръфани.

– В последното си писмо Роз разказваше за някакво момче, с което се срещала тайно. Говореше, че животът ѝ бил *пълнен с вълнения*. – Изпуснах разчувствана въздишка. – Това беше в началото на 43-та. След това не получихме повече вести от Роз или семейството ѝ.

Ив ме наблюдаваше, сбръчканото ѝ лице беше като маска. Трудно можех да преценя дали ме съжалява, презира, или не дава пукната пара. Цигарата ми догаряше. Дръпнах силно за последно и я угасих в една чинийка, която вече преливаше от пепел.

– Знаех, че мълчанието на Роз не означава нищо. Пощата през войната беше ужасна. Трябваше само да дочакаме края ѝ и тогава писмата щяха да започнат да пристигат. Но войната свърши и нищо не се случи.

Настъпи ново мълчание. Този разказ ми костваше повече усилия, отколкото си мислех в началото.

– Направихме запитване. Мина цяла вечност, но получихме отговор. Чичо ми бил прострелян през 44-та, докато се опитвал да купи лекарство на леля ми от черния пазар. Двамата братя на Роз загинали в края на 43-та при бомбардировка. Леля ми е още жива, майка ми настояваше да дойде да живее с нас, но тя отказа и се затвори в къщата в околностите на Руан. А Роз...

Преглътнах. Роз подскача пред мен между зелените храсти в гората. Роз ругае на френски и дърпа с всичка сила гребен през непокорните си къдрици. Роз в онова провансалско ресторантче в най-щастливия ден от живота ми...

– Роз се изгуби безследно. Напуснала семейството си през 43-та. Дори не знам *защо*. След това не можахме да открием нищо. Баща ми направи всичко по силите си, но следите ѝ се губеха.

– Следите на мнозина се изгубиха във войната – обади се Ив за първи път от доста време насам и аз се стреснах, когато чух дрезгавия ѝ глас. – Много хора изчезнаха. Нали не мислиш, че все още е жива? По дяволите, две години минаха, откакто войната свърши!

Стиснах зъби. Родителите ми отдавна се бяха примирили, че Роз е загинала, изчезнала безследно в хаоса на войната и по всяка вероятност бяха прави, но...

– Не знаем със сигурност.

Ив повдигна с досада очи.

– Не ми казвай, че щеше да *п-почувстваш*, ако е загинала.

– Не е нужно да ми вярвате. Само ми помогнете.

– Защо? Какво общо има с м-мен всичко това, по дяволите?

– Последното запитване на баща ми е било до Лондон, искал е да провери дали Роз не е емигрирала тук от Франция. Имало е служба, която е помагала за издирването на бежанци. – Поех си дълбоко дъх. – Вие сте работили там.

– През 45-та и 46-та. – Ив си сипа още уиски в чашката на цветчета. – Уволниха ме миналата Коледа.

– Защо?

– Може би защото ходех пияна на работа. А може би защото казах на шефката си, че е зловна дърта уличница!

Отдръпнах се против волята си. Не бях чувала друг човек да ругае като Ив Гардинър, още по-малко пък жена.

– Значи... – тя завъртя уискито си. – Предполагам, че досието на братовчедка ти е минало през бюрото ми? Н-не си спомням. Както ти казах, ходех на работа доста наквасена.

Не бях виждала и жена да се налива така. Майка ми пиеше само шери, най-много по две малки чашки. Ив навдигаше уискито като вода и почваше да заваля думите. Може би слабото заекване все пак беше от пиенето.

– Получих копие от доклада по случая на Роз – заговорих отчаяно, преди окончателно да съм я загубила поради липсата на интерес или поради въздействието на уискито. – Беше подписан от вас. Така научих името ви. Обадих се по телефона, като се представих за племенницата ви от Америка. Оттам ми дадоха адреса ви. Канех се да ви пиша, но... – Точно по същото време Малкият ми Проблем се засели в корема ми. – Сигурна ли сте, че не помните дали не са открили още нещо за Роз? Все едно...

– Виж, момиче, не мога да ти помогна!

– ...какво! През 43-та е напуснала Париж, на следващата пролет се е преместила в Лимож. Това успяхме да изкопчим от майка ѝ...

– Казах ти, че не мога да ти помогна.

– *Трябва* да ми помогнете! – Бях станала на крака, но не помнех кога. Отчаянието ми растеше, свито на топка, много по-твърда от слабата сянка на бебето в корема ми. – *Трябва* да ми помогнете! Няма да си *тръгна*, преди да ми помогнете! – Никога не бях крещяла на възрастен човек, но сега виках с пълно гърло. – Роз Фурние, била е в Лимож, на седемнайсет години...

Ив, далеч по-висока от мен, също се изправи, заби един от противните си пръсти в гърдите ми и заговори със застрашително тих глас:

– Не ми повишавай тон в собствената ми къща!

– ...сега *трябва* да е на двайсет и една, русокоса, красива, забавна...

– Не ме интересува даже и да беше света Жана д'Арк! Тя не е мой проблем, нито пък ти!

– ...работила е в ресторант на име „Лета“, собственик е бил някой си мосю Рене, а след това никой не знае...

Тогавя нещо стана с лицето на Ив. Нищо по него не помръдна и все пак нещо се *случи*. Сякаш нещо се раздвижи на дъното на дълбоко езеро и на повърхността му се появи едва забележимо потрепване. Не беше дори вълничка и все пак човек виждаше, че нещо е помръднало там, долу. Тя ме погледна с грейнали очи.

– Какво? – дишах запъхтяно, сякаш бях пробягала два километра, страните ми горяха от нетърпение, а корсетът стягаше тялото ми в желязната си хватка.

– „Лета“ – повтори тя тихо. – Чувала съм името. К-кой каза, че бил собственикът на ресторанта?

Хукнах за кувара си, разрових дрехите и отворих вътрешния джоб. Два сгънати листа хартия, подадох ѝ ги. Ив прегледа кратките сведения в горната част, собственото си име в долната:

– Тук няма нищо за името на ресторанта.

– Защото го научих чак по-късно. Вижте втората страница със записките ми. Обадох се в службата с надеждата да разговарям с

вас, но от там ми казаха, че сте напуснала. Помолих служителя да намери първоначалните сведения в архива. От там изскочи името „Лета“, собственост на някой си мосю Рене. Фамилия нямаше. Било е произнесено изопачено, сигурно затова не са го вписали в доклада. Но аз предположих, че щом вие сте се *подписали* под документа, значи сте прегледали първоначалните сведения.

– Не съм. Ако ги бях чела, нямаше да прекратя работата по издирването. – Ив продължи да проучва внимателно и втората страница. – „Лета“... чувала съм това име.

Надеждата е ужасно болезнено чувство, много по-болезнено от гнева. Ив се обърна и взе бутилката с уиски. Наля си в чашката, като разплиска и отвън, и го обърна на един дъх. Пак си сипа, а после впери отнесен поглед край мен в нищото.

– Омитай се от къщата ми!

– Но...

– Изкарай нощта тук, ако няма к-к-к... къде да отидеш. Но на сутринта да си се омела от къщата ми, американче.

– Но... но вие знаете нещо. – Тя взе пистолета и мина край мен. Сграбчих я за костеливия лакът. – Моля ви...

Обезобразената ѝ ръка се стрелна толкова бързо, че не успях да я проследя, и за втори път тази вечер се озовах срещу дулото на пистолета. Отдръпнах се, но тя се приближи с половин крачка и опря цевта между очите ми. Кожата ми потръпна от допира със студеното кръгче.

– Дърта луда крава – прошепнах аз.

– Позна – изрече тя с груб глас. – И ще те гръмна, ако те хвана да се мотаеш тук на сутринта.

Тя излезе с несигурна крачка от хола и продължи по голите дъски в коридора.